

ИСКАЛО ЛИ ВИ СЕ Е ДА СЕ ОТКАЖЕТЕ НАПОСЛЕДЪК?

Дейвид Уилкерсън
1 Октомври 1978

Все повече служители ми пишат през последните месеци, споделяйки притесненията си за членове в църквите им, които просто се предават. Един служител ми писа: „Гледам как членовете на църквата ми наистина сериозно се опитват да се справят с проблемите в семействата си и напрежението в личния си живот. Точно когато изглежда, че победата е на една ръка разстояние, те се спъват и падат. Добрите, честни християни толкова често са смазани от вина и осъждане, че това ги отчайва. И когато не успеят да заживеят според собствените си очаквания, когато отново паднат в грях, те решават да се предадат. Малцина знаят как да се измъкнат от морална паника.

Съгласен съм с преценката на служителите. Все по-голям брой християни са на ръба. Това с отказването няма нищо общо с Господ. Някои християни дори ще се замислят да спрат да обичат Исус. Най-отчаяните християни мислят само за това как не могат да се справят със себе си. „Не мога, въпреки, че се опитвам наистина много. Безнадеждно е! Защо да продължавам да опитвам?“

Слушам как някои служители днес непрекъснато проповядват позитивни послания. Ще ги чуете да казват: „всеки християнин преживява чудеса, всеки получава моментален отговор на молитвите си, всеки се чувства добре, живее добре, целия свят е слънчев и розов.“ Обичам да слушам този вид проповеди, защото наистина желая всички тези добри и здравословни неща на Божия народ. Но нещата не стоят по този начин за огромен брой честни и предани християни. Колко е тъжно да чуеш подобна плитка теология от амвоните днес. Това е обида към смирения Исус, който стана беден, който умря като неудачник в очите на света. Това е онзи вид материалистична проповед, която подготви доста зле цяло поколение да не може да понесе каквато и да е болка и да са доволни от тези неща, които имат, да бъдат унижени, а не винаги богати. Да служиш на Бог се превръща в някакъв вид Олимпиада, в която всеки трябва да се бори за златните медали.

Нищо чудно, че младите се предават победени. Не могат да изживеят създадената от религията картина от щастливи, богати, успели, винаги позитивно мислещи християни. Светът им не е толкова идеалистичен. Когато погледнат в огледалото, виждат отражението на пъпчиво лице. Живеят с разбити сърца, ежедневни кризи и ужасни семейства. Приятелите им биват арестувани и умират навсякъде около тях. Взират се в неясното бъдеще, изплашени и притеснени – самота, страх и депресия ги преследват всеки ден.

Позитивното мислене няма да им реши проблемите. Да изповядват, че тези проблеми не съществуват, не променя нещата. Тези „апостоли на позитивното“ да не са дръзнали да изключат от живота преживяванията от Гетсиманската градина! Чашата болка, часът самота и обърканата нощ до едно бяха част от начина на живот на Господаря. Големите ни постижения, успехите ни, трябва да се случат в Гетсимания, а не във Форт Нокс! (Военна база в САЩ с голямо историческо значение за историята на страната - бел. пр.)

За мнозина плащаницата се е превърнала в златна роба. Библията се е превърнала в каталог с неограничен брой чекове за всякакъв род житейски блага – за всеки, който иска да стане „сребърен“ светия, всичко, което има нещо общо с болката е считано като негативен начин на живот.

Бог е добър и тези, които дават щедро, наистина получават изобилни благословения. Човек винаги трябва да мисли за доброто и честното, но болка, бедността и страдания са се стоварвали върху едни от най-святите Божии хора – като праведния Йов, например.

Какво ще кажете на тази съпруга, чиито дом се разпада, а тя изглежда е безпомощна да се справи? Била е съветвана от приятелите си, от пастира си, била е поучавана отново и отново да „падне на колене и да вярва на Бог за чудо“. И тя пости и се моли. Умолява съпруга си на колене. Вярва със всяка мисловна фибра на тялото си. Но въпреки всичките и честни усилия, мъжа и се закоравява все повече и иска развод. Не всички бракове се оправят с молитва и добри намерения. Нужни са двама, за да имаме добре работещ брак и макар, че молитвата може да доведе осъждение чрез силата на Святия Дух върху отклонилия се съпруг, той би могъл да се съпротиви на всички Божии усилия и да отхвърли решението.

Някои мои приятели може би се чудят защо прекарвам толкова много време в разговори за семейството, развода и дома. Но причината е много проста. По време на кампаниите ми говоря с толкова много деца на ръба на самоубийство и преобладаващото мнозинство от тях ми казва, че депресиите им се коренят в проблематичния им дом. Мама и татко имат проблеми. Или вече са се развели.

Множество съпруги и съпрузи се предават в брака си. Мой приятел служител, чиито развод току що приключи, ми каза, че се е превърнал в герой за някои от най-близките си приятели. Един от тях му се обадил и му казал: „откъде намери кураж да се разведе? Човече, ние също имаме проблеми, но аз изглежда съм страхливец. Бих искал и аз да мога да предприема тази крачка.“

Друг му се обадил и му казал: „бракът ни е фарс. Вече въобще не си говорим. Вдигнал съм ръце. Но как да направя последната крачка и да се разведа? Толкова съм свикнал със сигурността в къщи и с работата си, страхувам се, че ще загубя твърде много.“

Друг пък се обадил и му предложил: „Възхищавам се на куража ти. Ти излезе от безнадеждна ситуация. Предполагам, че ще продължа да живуркам в тази мизерия. Не желая децата ми да се обърнат срещу мен. Това е единственото, което ме крепи. Напълно съм се предал в брака си.“

Много от тези, които четат това послание са на ръба да се предадат. Не можете да разберете какво ви се случва, какво се случва с брака ви, с дома ви. Нещо липсва и колкото и да се опитвате, не можете да намерите начин нещата да се случат както трябва. Колко часове вече сте прекарвали съвсем сами, опитвайки се да проумеете къде се объркаха нещата? Магията я няма. Романтиката я няма. Няма комуникация. На нейно място има спорове, въпроси, съмнения, намеци, отговаряния.

Дама с разбито сърце ми писа: „Господине, просто не мога да повярвам, че това се случва на мен! Живеех толкова спокойно, съчувствайки на всички онези, които изглежда имаха много проблеми. Но никога не съм си представяла, че брака ни може да се разпадне. Бях твърде интелигентна, твърде много заета с даване и споделяне. А сега – аз съм жертва на това проклетие развода. Съсипващо преживяване е.”

Успешен брачен съветник скоро ме покани на обяд и преди да ни сервира предястието, ми изповяда, че собствения му брак е в опасност. „Вече не можеш да приемеш никой добър брак просто за даденост – каза ми той. Виждам, че трябва да работя повече от всякога, за да задържа нещо добро. Убеден съм, че Сатана е решен да ми разбие брака, както и всеки добър християнски брак. Това е добре планирана атака върху най-добрите християнски бракове. Ако Сатана успее да разруши най-силните, най – уважаваните семейства, тогава по-слабите ще бъдат изкушени да спрат да се борят и да се предадат.”

Тайните борби в личния християнски живот са също толкова критични. Вътрешните борби на обикновения християнин днес са с потресаващо напрежение и размери. Мнозина са заплетени в твърде трудни за разбиране ситуации. Както псалмистът Давид, те изповядват: „Греховете ми са ме надвили, твърде големи са за мен, за да ги разбира.”

Апостол Павел каза: „Защото ние, които сме в тая телесна скиния, като обременени, стенем” (2 Коринтяни 5:4). Съмнявам се, че дори можем да преброим огромния брой християни, които тайно стенат поради бремето, което носят..

Относно това апостол Павел каза: „... за скръбта, която ни сполетя в Асия, че се отеготихме чрезмерно във силата си, така щото отчаяхме се дори за живота си” (2 Коринтяни 1:8)

Ако свалите маската от всеки велик проповедник и уважаван човек, бихте намерили моменти на дълбока депресия. Ще откриете същите слабости, които виждате във всеки обикновен християнин. Всички имаме моменти на отчаяние, придружени от чувство за провал. На моменти всеки от нас си е мислил да се оттегли. На всеки от нас му е минавала мисълта да се откаже. Защо понякога ни се иска да се предадем? Най-често защото действваме така, сякаш Бог е изоставил земята. Не се съмняваме в съществуването Му или че е реален. Но молитвите ни изглежда остават без отговор. Плачем за помощта Му в такава депресия, а Той изглежда не чува. Междувременно се борим, допускайки грешка след грешка. Обещаваме, че ще се държим по-добре, четем Библията, плачем и се молим, заети сме с това да помогнем на другите и да правим добро. Но толкова често оставаме с чувството на празнота и неосъщественост. Божието обещание ни преследва. Изповядваме тези обещания честно, с детинска вяра, но отново и отново не получаваме онова, за което се молим. И в момент на изкушение – потъваме!

Пропълзва съмнение и Сатана нашепва: „нищо не става. Вярата в Бог не води до резултати. Независимо от сълзите ти, молитвите ти и вярата ти в Бог, нищо не се променя. Дни, седмици, дори години си минават, а твоите молитви надежди и мечти си остават неосъществени. Откажи се! Предай се!

Всеки християнин на тази планета достига до тази точка в един или друг момент от живота си. И в този момент, когато стените поддават, а покрива изглежда ще се срути, когато всичко се разпада на парчета и греха взема контрол, дълбоко в нас един вътрешен глас крещи: „Махни се от всичко това. Зарежи го! Бягай! Защо да се разправяш с това? Бягай. Не трябва да го приемаш. Направи нещо смело.”

Давид, смазан от злото в сърцето си извика: „Събуди се, Господи, защо спиш? Стани, не ни отхвърляй за винаги. Защо криеш лицето Си, И забравяш неволята ни и угнетението ни? ” (Псалм 44:23-24)

Християни, не ви ли изумява, че велики мъже от миналото бяха изправени пред битките, пред които ти и аз сме изправени днес? Библията казва: „Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате обещание в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава.” (1 Петрово 4:12-13)

Йов беше свършен в Божиите очи. Но и той преживя време, в което му се искаше да се откаже. Агонията на Йов дойде от ужасна дилема. Той беше убеден в сърцето си, че Бог знае къде се намира и през какво преминава. Но самият той не можеше да влезе в Божието присъствие. „Обаче – каза Йов - ето, отивам напред, но няма Го, И назад, но не го виждам, Наляво, гдето работи, но не мога да Го видя; Крие се надясно, и Го не виждам.” (Йов 23:8-9)

Йов си казваше: „Знам, че Бог е там някъде, гледайки отгоре ми във всичките ми грижи. Знае къде се намирам, но каквото и да направя, за да Го намеря, Той се крие от мен. Вярвам, че Бог съществува, Той е там, но аз просто не Го виждам.” Напълно отчаян Йов изхлипа: „Страх ме е от Него... Всемогъщия ме е смутил” (Йов 23:15-16)

И всички тези страшни и тревожни мисли за Бог бяха плод от това, че Йов смяташе, че Бог не прави нищо. Йов спори: „Тъй като не по причина на тъмнината се отсичат думите ми. Нито по причина на мрака, който покрива лицето ми.” (Йов 23:17)

Заклучението на Йов се състоеше просто в следното: дали ще ме съсипеш или ще оправиш нещата, просто недей да мълчиш! Дори да ме унищожиш, поне ще знам, че си там.

Как можем да се научим да издържаме и да живеем ден за ден? Можеш да започнеш като забравиш всички преки пътища и магически лекарства. Християнинът не се нуждае от това някой да му изгони някакви си духове на отчаяние, като че с това живота му би станал по-лек. Нито пък Бог ще слезе да ни направи живота по-лесен. Врагът няма да бъде унищожен до деня, в който Бог го хвърли в затвора. Сатана винаги ще бъде тук – мамещ, обвиняващ и опитващ се да открадне вярата на всеки вярващ.

Колкото по-дълго живея за Христос, толкова по-трудно ми е да приема лесни, всеизцераващи отговори. Но в личните си борби, аз съм намерил голяма утеха и помощ в две безусловни истини.

Първата безусловна истина е: БОГ НАИСТИНА МЕ ОБИЧА. Бог не се занимава с обвиняване на децата Си, дали са успешни или не. Той копнее за нас като любящ баща, желаещ единствено да ни издигне над слабостите ни.

Наскоро зърнах тази любов докато се разхождах в гората покрай ранчото ни. Винаги съм разглеждал летящите наоколо птици – свободни и здрави. Но изведнъж, там на земята, точно пред мен, падна куцо малко пиленце. Спрях, за да го взема. Тогава познат стих нахлу в съзнанието ми: „И пак ни едно (врабче) няма да падне на земята без волята на Отца ви.” (Матей 10:29)

Преди си мислех, че този стих казва: „Нито едно врабче няма да падне на земята, без Отец да знае за това.” Но Матей казва: „Нито едно няма да падне без Отец.” (английската версия – бел. пр.)

Бог е с нас дори когато падаме. Ние не падаме без Отец. Той не пада в нашия грях, но идва в падналото ни състояние. Не ни изоставя по пътя надолу. Никога не изоставя куцо дете. Защото, виждате ли, ние сме това врабче. Давид каза: „Лишен от сън станал съм като врабче, усамотено на къщния покрив.” (Псалм 102:7). Давид видя къпещата се Версавия от този покрив и падна – разбито, куцо врабче. Но Бог не се отказа от него. Бог никога не се отказва от никой от нас!

И ти ли си паднал? Виждаш ли себе си в това куцо врабче, падащо безпомощно в прахта? Наранен ли си, боли ли те, чувстваш ли се изгубен и самотен? Мислиш ли си понякога: „Как е възможно Бог да търпи някой като мен? Как може все още да ме обича, когато го предадох толкова лошо?”

О, но Той те обича, приятелю. Често можем да разпознаем любовта Му само когато ударим дъното и изпитаме толкова голяма нужда от нея. Ще си спечелил огромна победа, ако бъдеш убеден, че Бог те обича дори в раненото ти и куцо състояние. Тази рана ме накара да коленича и да съчувствам на безпомощното птиче. Нашите рани, нашите болки, нашата безпомощност предизвикват любовта Му да ни засенчи и обкръжи. Силата ни е подновена чрез вечната Му любов. Исус си почиваше в тази прекрасна любов. Не изпадай в паника, освобождението ще дойде. Бог ни отговаря като ни показва любовта си. И когато видяхме колко сме слаби и се научихме как да вярваме в любовта и прошката Му, Той ще се наведе и нежно ще ни постави отново в гнездото.

Втората безусловна истина е: МОЯТА ВЯРА Е ТОВА, КОЕТО МУ ДОСТАВЯ НАЙ-ГОЛЯМО УДОВОЛСТВИЕ!

„А без вяра не е възможно да се угоди Богу” (Евреи 11:6). Библията казва: „Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда” (Римляни 4:3)

Бог толкова много иска да Му вярваме. Тази вяра Той счита за праведност. Познавам някои много святи, напълно осветени хора (поне външно), чието поведение е безупречно. Никога не биха допуснали чувство на неуспех или отчаяние. Смятат себе си за светци. Но най-големият им грях е съмнението. Мисля, че някои грешници имат повече вяра от доста себеправедни християни.

Какво правя когато изкушението ме покрие като потоп? Когато ме надвие моята недостатъчност и видя отражението на слабостта си? Предавам ли се? Оттеглям ли се? Никога! Нося на Бог всичко, което съм изоставил – вярата си в Него! Може да не разбирам защо Му отнема толкова дълго време да се намеси, но знам че ще се намеси. Ще спази думата Си към мен.

Убеден съм, че Сатана иска да ми ограби само едно нещо – вярата ми. Той наистина не желае моята етика или добри дела, или пък мечтите ми. Той иска да разруши вярата ми и да ме накара да повярвам, че Бог е изоставил тази земя.

Падението никога не е фатално за тези, които пазят вярата си непокътната. Независимо от продължителните борби и чувството за безпомощност понякога, аз все още вярвам в моя Бог. Независимо от отчаянието и напрежението които затлачват съзнанието и подриват силата ми, аз вярвам в Бог. Аз вярвам, че Той ще ме „предпази от препъване, и ще ме постави непорочен в радост пред Своята слава” (Юда 1:24 – бел. пр.)

Той ме обича и иска да продължа да Му вярвам. Така че ще приема тази любов и ще вярвам силно.

„Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава.” (Исая 26:3)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1978 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Have You Felt Like Giving Up Lately?](#)